

Хоро.

Срѣдъ селото, на мегдана,
Чудно хоро вижъ се вие,
Безъ насита, безъ умора
Всѣки скача, потъ си трие.

Ту се кърши, ту извива,
Ту разтѣгне на широко,
А момитѣ пѣсни пѣятъ
Звѣнко, сладко и високо.

На срѣда му възъ черъ камъкъ
Е присѣдналъ младъ гидия
Съ мѣдна свирка на устата —
Той е негови свирджия.

Вѣтъръ вѣе, а тѣ скачатъ
Бодри, румени-червени . . .
Всички, всички до единъ сж
И честити и засмѣни!

Л. Бобевски.